

Chantal Schreiber

BERT

Wie wil
er nou een
eenhoorn
zijn?

Vertaald door
Merel Leene

Van Holkema & Warendorf

TSJILP

‘Hé! Hé, jij daar!’

Als Bert zijn ogen opent, ziet hij vlak voor zijn neus iets rood-met-grijs-met-zwarts fladderen.

‘Oooh, en je hebt ook nog blauwe ogen!’

Hm, is dat niet een beetje overdreven?’

‘Hoepel op,’ antwoordt Bert.

‘Ik wilde alleen maar zien of het echt waar is.’ De vogel gaat op Berts neus zitten. ‘Nou ja, of JIJ echt bent.’

‘Hmpf,’ doet Bert. Hij schudt zijn hoofd, waardoor het vogeltje gelanceerd wordt.

Kopjeduikelend vliegt de vogel door de lucht en uiteindelijk landt hij recht voor Berts neus op een takje.

‘Oi!’ roept hij boos. ‘Dat was onbeleefd!’

‘Slapende eenhoorns wakker maken, dat is pas onbeleefd!’ Bert kruipt nog wat dieper weg in het hoge gras en probeert weer te gaan slapen.

‘Niet als je er een goede reden voor hebt. Dan is het noodzakelijk, niet onbeleefd.’

Met een vette *klatsj* landt er iets vlak voor Berts neus.

Berts neusgaten trillen. ‘En dat jij zojuist mijn hoofdkussen ondergescheten hebt, vind je niet onbeleefd?’

‘Dat was een noodmaatregel. Ik heb je heel dringend nodig. Ik ben Tsjilp, trouwens.’

Bert staat op, rekt zich uit en loopt weg.

‘Is dit niet het moment waarop jij me vertelt hoe jij heet?’ vraagt Tsjilp, die nu naast hem fladdert.

‘Nee,’ antwoordt Bert. Hij heeft echt geen zin in dit gesprek. De morgen ruikt naar klaver, dauwdruppels en zon. Tijd voor een ontbijtje. Iets verderop begint Bert te grazen.

‘Ik snap het al,’ roept Tsjilp. ‘Je wilt er zeker een spelletje van maken! Ik moet je naam raden, hè? Wat als ik je naam raad?’

Bert tilt zijn hoofd op en kijkt Tsjilp strak aan. ‘Jaaaaa,’ zegt hij. ‘Dat is de vraag. Wat dan?’ Hij denkt even na. ‘Als ik jou vertel hoe ik heet, laat je me dan met rust?’

Ook de vogel denkt kort na. ‘Nee,’ antwoordt hij ten slotte.

‘Waarom zou ik het je dan vertellen?’

‘Maar ik kán je niet met rust laten!’ kwettert Tsjilp. ‘Ik heb je hulp nodig! Ik heb je overal

gezocht! Een sneeuwwitte, blauwogige, nobele, onzelfzuchtige, behulpzame, sterke, magische...'

'Ze hebben jou te veel sprookjes verteld, dat is wel duidelijk,' onderbreekt Bert de vogel. 'En nu wil ik ontbijten. Fijne dag nog.'

Hij zwiept met zijn staart. Bij elke beweging daalt er een regen van glinsterende roze sterretjes uit neer. Chagrijnig staart Bert naar het nu ook glinsterend roze gras om hem heen. 'Ach, wat pijnlijk,' mompelt hij.

'Ik weet hoe je heet!' jubelt Tsjilp. 'Sterrenstaart! Heb ik gelijk of heb ik gelijk?'

'Geen van tweeën. Je hebt ze niet helemaal op een rijtje!'

'Heet je dan Stormwind?'

'Nee.'

'Zonnestraal?'

'Nee.'

'Wolkje?'

'Nee.'

'Avondster?'

‘Nee.’

‘Luna?’

‘Dat is een meisjesnaam.’

‘O. Sorry. Safira?’

‘Nu ga je echt te ver!’

‘Kristallijn?’

‘Nee-hee! Alsjeblieft, zeg. Ik heet Bert. Als je het dan per se wilt weten.’

Met zijn kopje scheef kijkt Tsjilp Bert aan. ‘Je wilt me voor de gek houden.’

‘Voor de gek houden niet. Voor je kop slaan misschien wel.’

‘Maar je bent een eenhoorn.’

‘Goed gezien.’

‘Eenhoorns heten nooit Bert. Dat past niet bij elkaar.’

‘Wie zegt dat?’

‘Ik... Ik weet niet... Ik bedoel, Bert de mestkever, oké. Bert het everzwijn, mij best. Maar Bert de eenhoorn...’

‘Je zult het er toch mee moeten doen.’

‘Maar hoe kwamen je ouders in vredesnaam bij Bert? Er bestaan zulke prachtige eenhoornnamen. Toermalijn, Diamant, Andromeda, eh... Andromedóóó, en...’

‘Die hoor je al zo vaak,’ valt Bert hem in de rede. ‘Mijn ouders wilden gewoon iets bijzonders.’ Eigenlijk weet Bert helemaal niet wat zijn ouders wilden, want hij heeft ze nooit gekend. Alleen is hij niet van plan dat aan de brutale snavel van dat vogeltje te hangen.

‘En dus gaven ze je de klinkende naam...’

‘Bert,’ zegt Bert. ‘Precies. En pas op wat je daar verder over zegt. Met deze eenhoornhoorn maak ik namelijk zo vogelgehakt van je.’

‘Haha, jij bent echt grappig,’ grinnikt Tsjilp. ‘Daar ben je veel te aardig voor, of je dat nu wilt of niet.’

‘O ja?’ Bert maakt een bliksemsnelle beweging met zijn hoorn.

Er valt een dikke tak op de grond, rakelings langs het vogeltje.

‘Oeoeeps!’ zegt Tsjilp geschrokken. Meteen is het

afgelopen met het gegrinnik. ‘Maar, maar...’ hijgt hij.

Bert trekt afwachtend een wenkbrauw op. Kennelijk heeft hij nu dan toch indruk op die bijdehante fladderaar gemaakt. Hopelijk is het genoeg om hem weg te jagen en ziet hij hem nooit meer terug. Bert stapt verder in de richting van de beek, waar een paar lekkere dikke dotterbloemen groeien. Eindelijk rust.

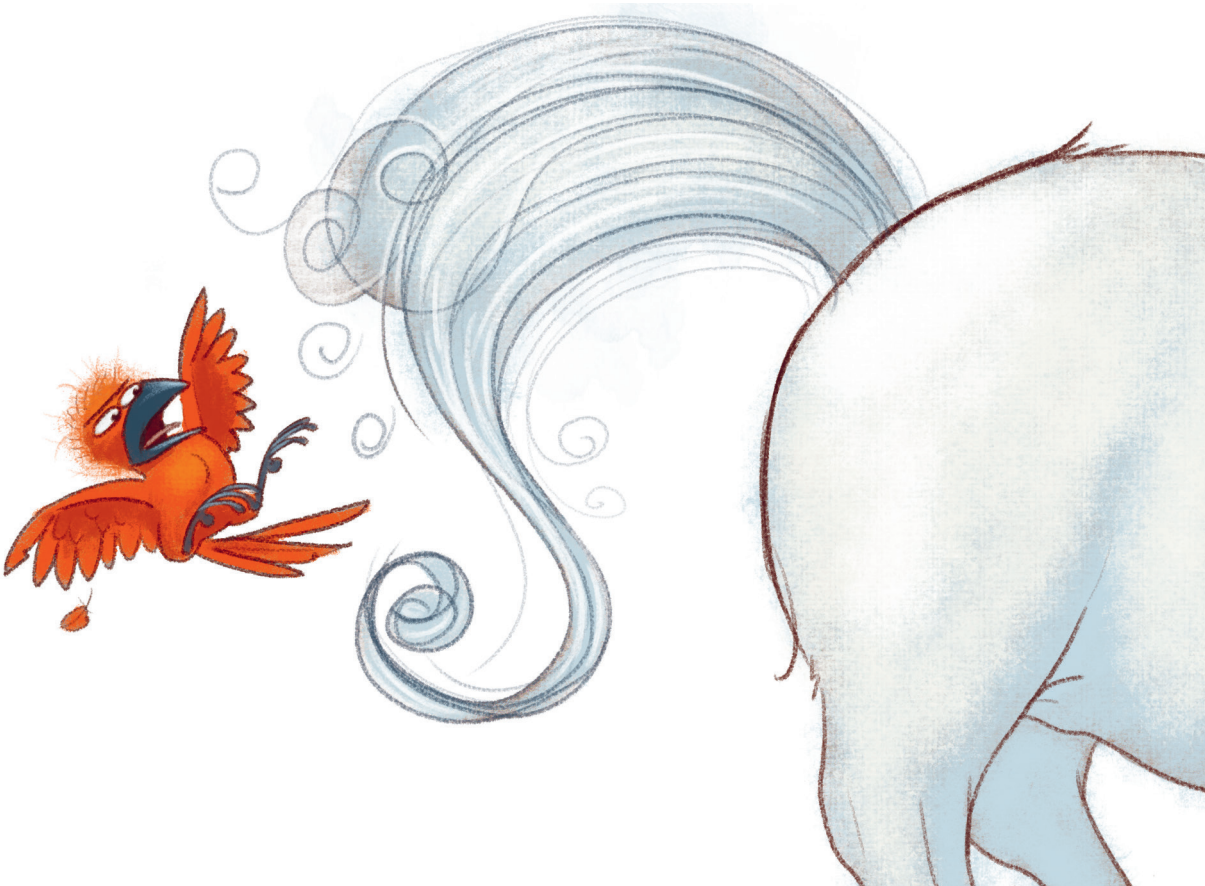
‘Maar, maar...’ tsjirpt het alweer vlak naast zijn oor. ‘Als eenhoornjongetjes Bert heten, of Hendrik, of Karel... hoe heten meisjeseenhoorns dan tegenwoordig? Truus? Gesina? Harmina?’

‘Ach, loop naar de maan.’ Bert draait Tsjilp zijn sneeuwwitte achterste toe.

‘Ha! Maan, dát is een goeie eenhoornnaam!’ roept Tsjilp uit. Hij kiest een takje precies boven Berts hoofd uit om op te gaan zitten. ‘Of beter nog: Maneschijn! Of wat dacht je van Komeet? Dat is lekker kort en krachtig, net als Bert, vind je niet? Alleen dan mooier! Mag ik je Komeet noemen?’

‘Nee.’

‘Ah, toe nou. Doe niet zo flauw! Alleen maar tot je de prinses gered hebt. Daarna kun je voor mijn part Lodewijk-Willem heten, of Ewout! Hé, Komeet. Klopt het eigenlijk dat eenhoornscheten naar rozen ruiken?’

‘Hou jij eigenlijk nooit je snavel?’ onderbreekt Bert hem. ‘En wat leuter je nou over een prinses? Ik ken helemaal geen prinses. En ik wíl ook geen prinses kennen.’

‘Maar je bent een eenhoorn!’

Bert zucht. ‘Gaan we nou weer van voren af aan beginnen?’

‘Eenhoorns en prinsessen horen bij elkaar! Dat weet toch iedereen?’

‘Te veel sprookjes, ik zei het al,’ verzucht Bert, die wilde dat hij een in honing gedoopt viooltje kreeg voor elke keer dat hij dit soort nonsens hoort. ‘Ik heb het tot nu toe uitstekend zonder prinses gered.’

‘Maar als de prinses in nood verkeert, móét je haar helpen!’

‘Ik moet helemaal niks,’ zegt Bert stellig.

‘En je toverplicht dan?’

Ja hoor. Dat fladderbeest weet natuurlijk van de toverplicht.

‘Ik heb geen idee wat je bedoelt,’ antwoordt Bert.

‘O, jawel, dat heb je wel!’ kwettert Tsjilp

verontwaardigd. ‘Je neus wordt opeens helemaal paars. Dat gebeurt bij eenhoorns als ze liegen!’

Verdorie, denkt Bert. En paars staat me voor geen meter.

‘Ik ben verkouden,’ zegt hij hardop. ‘Dan wordt mijn neus ook paars.’ Een lichte kriebel rond zijn neusgaten vertelt hem dat de verkleuring alleen maar erger wordt.

‘Daar is niks van waar!’ roept het vogeltje. ‘Dan wordt-ie blauw, dat weet ik heus wel! Wat ben jij eigenlijk voor eenhoorn? Je liegt de hele tijd en je hebt niet eens medelijden met een arme, gevangengenomen prinses!’

‘Lalala!’ zegt Bert hard.

Maar Tsjilp roept nog harder: ‘Ze is ontvoerd!’

'LALALALA...'

'Waarschijnlijk heeft ze honger en dorst en zit ze in een donkere kerker. Ze mist haar ouders en ze is verschrikkelijk bang...'

'LALALA...' doet Bert, maar het is al te laat. Hij merkt het aan de zachte trilling die vanaf zijn neusvleugels via zijn sneeuw witte manen en zijn hagel witte rug helemaal naar zijn stralend witte staart trekt en zich vervolgens over zijn bloesem witte buik, zijn spierwitte benen en zijn parel witte hals verspreidt. Hij beseft dat zijn vacht op dit moment glinstert alsof hij met duizenden

kleine kristallen bedekt is. Hij zucht.

‘Waarschijnlijk huilt ze de hele dag omdat ze heimwee heeft, en...’ Plotseling stopt Tsjilp met praten. Van verbazing vergeet hij bijna met zijn vleugeltjes te slaan. ‘Wat... wat is dat?’ vraagt hij vol bewondering.

Het trillen is veranderd in een heftig gekriebel. Bert schudt over zijn hele lijf. ‘Medelijden,’ zegt hij met een diepe zucht. ‘Dus voor de dag ermee. Waar zit die prinses van je gevangen? Dan zorgen we dat dit wordt opgelost. Maar wel snel een beetje.’